

M Ø T E

i EØS-utvalget

tirsdag den 26. april kl. 15.15

Kommunalkomiteens medlemmer var innkalt for å delta i behandlingen av sak nr. 1.

Møtet ble ledet av komiteens leder, *Thorbjørn Jagland*.

Til stede var: Fra utenrikskomiteen: Thorbjørn Jagland, Åslaug Haga, Julie Christiansen, Bjørn Jacobsen, Oddvard Nilsen, Lars Rise, Finn Martin Vallersnes og Gunhild Øyangen.

Fra EFTA/EØS-delegasjonen: Gunn Karin Gjøl

Varamedlemmer for EFTA/EØS: Reidar Sandal, Arbeiderpartiet, Hans Kristian Hogsnes, Høyre.

Fra kommunalkomiteen: Magnhild Meltveit Kleppa, Karin Andersen, Kari Lise Holmberg, Karl Eirik Schjøtt-Pedersen, Anita Apelthun Sæle og Ruth Stenersen (for Ivar Østberg).

Av Regjeringens medlemmer var til stede: utenriksminister Jan Petersen og kommunalminister Erna Solberg.

Følgende embetsmenn ble gitt adgang til møtet: ekspedisjonssjef Oda Sletnes, Utenriksdepartementet, avdelingsdirektør Siri Sletner, Utenriksdepartementet, underdirektør Else Underdal, Utenriksdepartementet og seniorrådgiver Arve Skjerpen.

Videre var til stede komiteens sekretær, Christian Syse.

D a g s o r d e n :

1. Kommunal- og regionalministeren redegjør for nye retningslinjer for regionalpolitisk statsstøtte.

2. Aktuelle rettsaker for møtet i EØS-komiteen 29. april 2005. Se vedlagte brev fra Utenriksdepartementet, datert 19. april d. å., med oversikt over de relevante rettsaker.
3. Eventuelt

S a k n r . 1

Kommunal- og regionalministeren redegjør for nye retningslinjer for regionalpolitisk statsstøtte

Statsråd Erna Solberg: Det er en omtale av disse spørsmålene også i den stortingsmeldingen om regionalpolitikk som vi har lagt frem for Stortinget, men vi har følt behov for også å orientere om utviklingen når det gjelder regional statsstøtte for EØS-utvalget.

For det første har jeg lyst til å slå fast at Regjeringen er opptatt av at vi skal ha størst mulig handlingsrom for norsk regionalstøtte innenfor rammen av EØS-avtalen og regelverket for offentlig støtte – den politiske diskusjonen får være hvor mye av handlingsrommet vi i ettertid bruker. Men vi har derfor vært spesielt aktive overfor EU-kommisjonen, ESA og medlemslandene i EU, både i forbindelse med tolkningen av de gjeldende retningslinjene for regionalstøtte og nå i forbindelse med arbeidet med den forestående revisjonen av disse. Det nye regelverket for regional statsstøtte skal gjelde for perioden 1. januar 2007 til 31. desember 2012.

Norge ble allerede våren 2003 anmodet av EU-kommisjonen via ESA om å komme med innspill til nytt regionalt statsstøtteregelverk. Det formelle arbeidet i kommisjonen med revisjon av regelverket var på dette tidspunktet ikke startet opp. Regjeringens innspill ble oversendt i juli 2003, hvor vi bl.a. understreket behovet for å videreføre kriteriet om lav befolkningstetthet, samt argumenterte for at ordninger som differensiert arbeidsgiveravgift også bør kunne omfattes av det nye regelverket.

I mai 2004 forelå det første kommentarutkastet fra kommisjonen til nytt regelverk. Her ble det for første gang foreslått å åpne for andre former for driftsstøtte enn transportstøtte i arktiske

regioner med kontinuerlig befolkningsnedgang. Dette var et viktig signal fra kommisjonen, ettersom differensiert arbeidsgiveravgift er en form for driftsstøtte, og altså ikke har blitt tillatt tidligere. Prinsippet fra dagens regelverk om at investeringsstøtte og transportstøtte fortsatt skal tillates i regioner med lav befolkningstetthet med færre enn 12,5 innbyggere pr. kvadratkilometer, ble foreslått videreført. Regjeringens kommentarer til utkastet fra kommisjonen, oversendt 2. juli 2004, fokuserer på å støtte ytterligere opp under forslaget om å tillate driftsstøtteordninger som differensiert arbeidsgiveravgift, samt at det må gis mulighet for fleksibilitet i avgrensningen av det geografiske virkeområdet. Det siste kommentarutkastet fra kommisjonen forelå i begynnelsen av januar i år. Regjeringens merknader ble oversendt kommisjonen i mars i år.

Det er to hovedtyper av regioner som foreslås støtteberettiget i kommende periode:

1. Fattige regioner som har BNP pr. innbygger som er mindre enn 75 pst. av EUs gjennomsnitt målt i kjøpekraft, eller regioner som ville hatt lavere BNP enn 75 pst. av EUs gjennomsnitt, samt noen andre regioner som ligger rundt 75 pst.-terskelen
2. Områder på NUTS III-nivå – fylker – med lav befolkningstetthet mindre enn 12,5 innbyggere pr. kvadratkilometer.

Det siste punktet er det som er viktig for Norge.

Transportstøtte skal fortsatt tillates i områder med lav befolkningstetthet.

Dersom dette forslaget blir stående, vil det bety en vesentlig reduksjon i omfanget av det geografiske virkeområdet for regionalpolitisk statsstøtte i mange av EUs medlemsland. Mange regioner i EU som i dag blir omfattet av regelverket, vil falle ut. Samtidig gjennomgår kommisjonen også det meste av de horisontale regelverkene som åpner for støtte til landsdekkende støtteordninger i alle EØS-landene, som støtte til FoU, små og mellomstore bedrifter, kompetanseutvikling osv, for å gi medlemslandene fleksibilitet til å utforme støtteordninger som skal fremme gjennomføringen av Lisboa-prosessen.

Kriteriet for lav befolkningstetthet er det samme som i inneværende periode. Forskjellen er at det nå ikke står noe i utkastet om at ”swapping” tillates, dvs. å bytte ut sterke regioner i

fylker med lav befolkningstetthet med svake regioner i fylker med befolkningstetthet høyere enn 12,5 innbyggere pr. kvadratkilometer.

Det andre hovedpunktet i kommisjonens forslag som er av vesentlig interesse for Norge, er at det skal tillates andre former for driftsstøtte i regioner med svært lav befolkningstetthet, færre enn åtte innbyggere pr. kvadratkilometer, med sikte på å motvirke avbefolkning i disse områdene. Dette kan åpne for å gjeninnføre differensiert arbeidsgiveravgift i noen av de regionene som tidligere hadde nedsatt avgift.

Det er viktig å understreke at Regjeringen aldri har gitt opp kampen for differensiert arbeidsgiveravgift. I tillegg til å argumentere for en videreføring av differensiert arbeidsgiveravgift innenfor de gjeldende retningslinjene arbeidet Regjeringen parallelt for at selve kommisjonen og ESAs retningslinjer for regional støtte skulle endres slik at de gav direkte rom for en ordning som differensiert arbeidsgiveravgift. Den eneste måten over tid å sikre en ordning med differensiert arbeidsgiveravgift, er at regelverket direkte åpner for dette. Dette er i utgangspunktet meget krevende, særlig for et ikke-EU-land som Norge, men det er et arbeid som nå delvis kan se ut til å ha lyktes. Vi kan imidlertid fortsatt ikke ta det helt for gitt at åpningen for andre former for driftsstøtte enn transportstøtte blir stående i det endelige regelverket.

Det er så langt ikke klart fra kommisjonens side om det er landsdeler, NUTS II, eller fylker, NUTS III, som skal legges til grunn for den geografiske avgrensningen av hvor slik støtte skal tillates. Regjeringen vil imidlertid arbeide aktivt for at minimum de fire nordligste fylkene blir med i det norske virkeområdet.

Forslaget fra kommisjonen er etter min vurdering rimelig tilfredsstillende både med hensyn til støtteformer og hva som tillates av maksimale støtteintensiteter for regionalt begrunnet investeringsstøtte. Forslaget imøtekommer langt på vei de synspunktene som Regjeringen fremmet som innspill til kommisjonen i juli 2003, før arbeidet med å utarbeide regelverket startet opp, og senere i juli 2004 etter at kommisjonens første konsultasjonsnotat forelå. Dette gjelder spesielt vår argumentasjon om at differensiert arbeidsgiveravgift er et næringsnøytralt, målrettet og treffsikkert virkemiddel for å fremme sysselsetting og bosetting i tynt befolkede områder.

Det er også tilfredsstillende at kommisjonen legger opp til at områder med lav befolkningstetthet mindre enn 12,5 innbyggere pr. kvadratkilometer skal omfattes av det nye regelverket. Dette vil sikre at regionalt begrunnet investeringsstøtte fortsatt kan gis i store deler av landet, likeledes kan en sikre muligheten til å gi transportstøtte.

Men det er et problem i det foreliggende forslaget, et problem som er knyttet til hvilken fleksibilitet kommisjonen vil tillate når den geografiske avgrensningen skal foretas. Tidligere har det vært en viss fleksibilitet ved at en kunne bytte ut sterke regioner i fylker som tilfredsstillte befolkningskriteriet, med svake regioner i fylker som ikke tilfredsstillte kriteriet. Dette prinsippet foreligger ikke nå, og det synes altså som om en ikke kan anvende det lenger. For Norge vil det innebære at ingen kommuner i Sør-Trøndelag, Møre og Romsdal, Buskerud, Hordaland, Rogaland eller Vest-Agder vil falle innenfor det geografiske virkeområdet for regionalpolitisk statsstøtte, altså investeringsstøttedelen. Det betyr at store geografiske områder som i dag er innenfor virkeområdet, som næringssvake fjellregioner, kystsamfunn og øyer uten fastlandsforbindelse, vil falle utenfor.

Administrative grenser reflekterer på ingen måte de regionalpolitiske utfordringene i Norge. Nabokommuner som ligger på hver sin side av fylkesgrensen, f. eks. mellom Sør-Trøndelag og Hedmark eller mellom Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal eller Hordaland, og som står overfor likeartede utfordringer, vil med kommisjonens forslag gis helt ulike muligheter for offentlig støtte til investeringer. Dette vil stille disse kommunene i ulik konkurransemessig situasjon og føles svært urettferdig. Det vil også være uforståelig for så vel næringsliv som innbyggerne i de aktuelle kommunene at øykommuner på Vestlandet eller fjellkommuner i Sør-Trøndelag eller Buskerud ikke skal kunne få regionalpolitisk statsstøtte, mens kommuner i Hedmark og Oppland noen få mil nord for Oslo teoretisk skal kunne få støtte, slik forslaget fra kommisjonen nå er utformet. Regjeringen står selvfølgelig fritt til selv å avgrense virkeområdet innenfor det handlingsrommet som det nye regelverket vil tillate, men vi kan altså ikke utvide det i forhold til det som er tillatt.

Fleksibilitet i avgrensningen av virkeområdet er et viktig og rasjonelt prinsipp for å sikre at det geografiske virkeområdet kan avgrenses i samsvar med de regionalpolitiske utfordringene i Norge. En løsning som Regjeringen har foreslått i sine kommentarer til kommisjonen, er at det i regelverket gis åpning for

å bytte ut sterke regioner/kommuner i fylker med færre enn 12,5 innbyggere pr. kvadratkilometer med svakere regioner/kommuner i fylker med mer enn 12,5 innbyggere pr. kvadratkilometer. Dette er et velkjent prinsipp som benyttes i dag, og som både er gjennomsiiktig og kontrollerbart. ESA har også i sine merknader til kommisjonens forslag argumentert for den samme fleksibiliteten og det samme prinsippet.

Argumentasjon for å kunne anvende prinsippet er derfor et av de viktigste budskapene i kommentarene til kommisjonen som ble sendt 8. mars i år. Dette var også mitt viktigste budskap i møtet jeg hadde 23. februar med kommissær Neelie Kroes, som er ansvarlig for statsstøttereglene. Jeg har også invitert henne til Norge 10. mai i forbindelse med en nasjonal konferanse i Ålesund hvor bl.a. regionalpolitisk statsstøtte står på dagsordenen. Dessverre har hun ikke anledning til å delta. Isteden kommer hennes medarbeidere i DG Konkurransse, ansvarlig for bl.a. statsstøtte. Vi vil benytte anledningen til ytterligere å utdype og synliggjøre behovet for fleksibilitet i samtaler med de utsendte representantene.

I de aktuelle områdene/kommunene som kan risikere å falle ut av det geografiske virkeområdet, vil det fortsatt kunne gis en form for investeringsstøtte. I hvert av årene 2003 og 2004 ble det tildelt rundt 20 mill. kr i investeringsstøtte fra SND/Innovasjon Norge til bedrifter i disse områdene. Nesten alle tildelingene var til små og mellomstore bedrifter. Støtte til små og mellomstore bedrifter er ifølge gjeldende EØS-regelverk tillatt også utenfor de geografiske virkeområdene i EU/EØS. De maksimalt tillatte støttegrensene pr. prosjekt er imidlertid betydelig lavere. Det vil selvsagt fortsatt være mulighet til å gi bedriftsstøtte til FoU og kompetanseutvikling.

Avslutningsvis vil jeg si at Regjeringen har benyttet alle de muligheter vi har for å gi skriftlige innspill til kommisjonen på arbeidet med nytt regelverk for regionalpolitisk støtte. Også i møter med kommisjonen og EUs medlemsland på så vel administrativt som politisk nivå har vi benyttet anledningen til å argumentere for norske interesser i denne sammenhengen. Arbeidet har vært nært koordinert mot spesielt Sverige og Finland, som står overfor mange av de samme regionalpolitiske utfordringene som vi gjør. Vi vil fortsatt gi saken høy prioritet og benytte alle muligheter til å påvirke kommisjonen inntil nytt regelverk blir endelig vedtatt. Men det er kommisjonen som fatter regelverksvedtakene om statsstøtte, og det skal skje før årsskiftet.

Så vil man altså det året som går fra 1. januar 2006 til 1. januar 2007 måtte arbeide videre, basert på disse statsstøttereglene som EU fastsetter, med ESA for å få godkjent vårt endelige kart etter de premissene som da legges til grunn.

Karin Andersen (SV): Jeg har en del spørsmål. Det ene er: Hva av det som blir sagt nå, er det som ikke er allment kjent fra før? For meg høres det svært kjent ut alt som ble sagt. Hva er grunnen til at noe av dette behandles på denne måten?

For det andre fikk jeg ikke helt tak i hva Regjeringens innspill var når det gjelder de geografiske områdene som støttereimet nå skal forholde seg til, om man fra norsk side har kommet med innspill, at man bør forholde seg til fylkene, eller om man kan tenke seg et annet støttekart. Det vil f. eks. kunne åpne opp, hvis man tegner et slags fjellregionkart i Sør-Norge som omfatter dalfører og fjellområder i de fleste fylkene i Sør-Norge, og som har spesielle kjennetegn som kan falle innenfor støttereimene. Men hvis man forholder seg til fylkene, blir det problematisk, slik som statsråden nå sa.

For det tredje ber jeg om en avklaring i forhold til Deminimis-støtte, fordi det har kommet signaler under prosessen i EU om at EU skulle utvide reglene i forhold til Deminimis-støtte generelt, altså både høyne beløpsgrensene og at flere typer støtte skulle kunne regnes inn i Deminimis-støtten.

Så trenger jeg også en avklaring på det statsråden sa – jeg var litt usikker på hva det var avgrensningen på – om at Regjeringen kunne støtte at det var de fire nordligste fylkene som fikk, for å si det slik. Jeg kan signalisere med en eneste gang at det er SV meget uenig i, hvis det gjelder den støttepakka, og også uenig hvis det gjelder at man ønsker å promotere differensiert arbeidsgiveravgift kun begrenset til et slikt område.

Det siste spørsmålet er i forhold til de nye reglene. Det er to kriterier, det ene er fattigdomskriteriet, som Norge sjølsagt ikke på noen måte oppfyller, og så er det kriteriet som går på befolkningstetthet. Spørsmålet er om Regjeringen har spilt inn andre typer kriterier. Det blir referert nå at det kun er befolkningstetthet. Kriterier som avstand, klima og slike forhold, har de vært spilt inn fra norsk side? Dette er jo absolutte forhold som påvirker hva slags konkurranseforhold næringslivet har.

Karl Eirik Schjøtt-Pedersen (A): La meg først få takke statsråden for redegjørelsen.

Det er svært viktig at retningslinjene gir den nødvendige åpning for aktiv bruk av distriktpolitiske virkemidler, slik at vi kan nå ambisjonen om å opprettholde hovedtrekkene i bosettingsmønsteret.

Jeg har merket meg den redegjørelsen som statsråden gir her i dag, og også de kommentarer som Regjeringen sendte i brev av 8. mars til EU-kommisjonen, og vil kommentere begge deler i tilknytning til mitt innlegg.

Jeg merker meg det statsråden sier om det geografiske virkemiddelområdet. Jeg er selvsagt svært enig i at det er viktig med den fleksibiliteten som statsråden etterspør. Det vil være åpenbart urimelig om ikke også områder utenfor fylkene som, som fylkets helhet, har en befolkningstetthet på under 12,5 pr. kvadratkilometer, skulle kunne komme innenfor virkemiddelområdet. Derfor er det svært viktig at Regjeringen søker tilslutning til den fleksibilitet som statsråden her etterspør, slik at man kan la virkemidlene være gjeldende også for områder utenom NUTS III-områder som, som områdets helhet, har en befolkningstetthet på 12,5.

Tilsvarende er jeg også på Arbeiderpartiets vegne svært opptatt av at man har mulighet for å gjøre bruk av gradert arbeidsgiveravgift overfor et område utover et NUTS II-område, eller et landsdelsområde, som tilsvarende de befolkningstall som det her er snakk om. Også her er det viktig med fleksibilitet. Statsråden var ikke like mye inne på det i sin redegjørelse, men det er omtalt i det brevet som i mars gikk til EU-kommisjonen. Jeg oppfatter Regjeringens formulering slik at også områder utenom landsdelsnivå må ha mulighet for å kunne gjøre bruk av gradert arbeidsgiveravgift. Fra Arbeiderpartiets side understreker vi det svært sterkt. Det gjelder fjellregionen, det gjelder øyer, det gjelder enkelte av kystområdene, som åpenbart har en tilsvarende distriktpolitisk situasjon som de områdene som faller innenfor NUTS II-området i nord.

Da har jeg fem spørsmål som jeg gjerne vil be om statsrådets kommentarer til.

I det brevet som gikk til EU-kommisjonen, ble det vist til at det foreslåtte maksimumsnivå og den foreslåtte støtteintensiteten ble ansett for å være tilstrekkelig. Hvordan vurderer Regjeringen den foreslåtte støtteintensitet og det foreslåtte støttenivå i forhold til det som i dag er gjeldende i Norge?

Spørsmål to er: Statsråden skriver i brevet at dersom man oppnår en fleksibilitet i forhold til hva slags områder som kommer innenfor virkemiddelområdet, vil Norge kunne overveie en reduksjon i befolkningsdekningen på 30 pst., som er tillatt i henhold til de foreslåtte virkemidlene. Hvordan vil det virke inn i forhold til det virkemiddelområdet som vi i dag har? Arbeiderpartiet stiller seg altså spørrende til å gi et slikt signal overfor kommisjonen på dette tidspunkt.

Mitt tredje spørsmål er: Regjeringen viser til at man vil ha som basis for diskusjonen om gradert arbeidsgiveravgift NUTS II-området, som da vil omfatte den nordligste landsdelen. Nå er jeg kjent med at Statistisk sentralbyrå i noen sammenhenger rapporterer inn Nord-Trøndelag tilhørende NUTS II-området i nord, i andre sammenhenger ikke rapporterer inn Nord-Trøndelag til NUTS II-området i nord. Føler statsråden seg sikker på i denne diskusjonen at også Nord-Trøndelag vil omfattes i forhold til det nordligste NUTS II-området?

Det fjerde er: Regjeringen skriver i sitt brev av 8. mars:

”In any event the total area eligible would be small compared with the areas within the former Norwegian scheme.”

Dette er en formulering som Arbeiderpartiet ikke kan være enig i. Vi er ikke beredt til å slå fast at virkeområdet for en framtidig revidert gradert arbeidsgiveravgift skal være mindre enn det virkeområdet som gjaldt for den tidligere ordning. Vi mener at Norges ambisjon må være å gjenetablere gradert arbeidsgiveravgift for det samme området som vi hadde gradert arbeidsgiveravgift for i henhold til den tidligere ordning.

Mitt siste spørsmål til statsråden knytter seg til den sak som Norge for tiden har i forhold til ESA om den tidligere arbeidsgiveravgiftsordningen. Her uttalte flertallet i Stortingets kommunalkomite i Budsjett-innst. S. nr. 5 for inneværende år, og det er altså Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, at det etter flertallets syn er

”åpenbart at det eksisterer et betydelig handlingsrom der foretak driver virksomhet som verken påvirker eller i overskuelig framtid vil påvirke samhandelen”.

Så uttaler flertallet:

”Flertallet viser til prosedyreforordningens artikkel 7.2, der det uttales at når ESA finner at det notifikerte tiltak ikke utgjør statsstøtte, eventuelt som følge av en modifikasjon som staten har foretatt, skal en fastslå dette i en avgjørelse. Flertallet ber Regjeringen utnytte den mulighet som nå foreligger til forhandlinger med sikte på å oppnå Stortingets samstemmige

uttalte ønske om at ordningen med gradert arbeidsgiveravgift ”må videreføres så langt som mulig”.”

Hvordan har Regjeringen fulgt opp denne flertallsmerkningen?

Magnhild Meltveit Kleppa (Sp): Dette er ei sak som er så avgjerande viktig for så mange at eg fyrst vil stilla spørsmål om moglegheita for å få omdelt statsråden si orientering skriftleg, slik at vi får tak i alle delelement.

Eg er heilt einig i det som statsråden seier, at det er viktig å sikra eit så stort handlingsrom som mogleg, og så må vi ta dei politiske debattane vidare både om i kva grad vi utnyttar handlingsrommet, og om dimensjoneringa av distriktspolitikken. Men i forhold til det handlingsrommet som Regjeringa no i sine svar har gitt, og som EU har respondert på, synest eg det er eitt spørsmål som det kunne vera greitt å få klarlagt, og det er: Kva er forskjellen på statusen i dag og det handlingsrommet som Handlingsromutvalet meinte Noreg hadde, då dei avgav si innstilling?

Når det gjeld den differensierte arbeidsgivaravgifta, er det slik at Regjeringa eigentleg har meir støtte enn dei utnytta i fyrste omgang i høve til å stå på for den differensierte arbeidsgivaravgifta. Kor avgjerande viktig verkemiddel akkurat det er, er jo heile Stortinget einige om. Så eg må jo seia frå Senterpartiet at vi har sett føre oss at ein gjer det ein kan for å få tilbake dei same moglegheitene som ein hadde, når det gjeld å bruka det distriktspolitiske verkemidlet.

Så til slutt når det gjeld fleksibilitet: Ja, det er òg heilt avgjerande at Regjeringa der ”hengjer på” så langt som mogleg. Eg oppfattar det nærmast slik no at ein allereie har gitt opp ein del regionar, jf. òg det som er sagt i regionalmeldinga. Det er noko som statsråden gjentek i dag. Det er altså ingen kommunar i Sør-Trøndelag, Møre og Romsdal, Hordaland, Rogaland eller Vest-Agder som vil komma inn under verkemiddelområdet. Eg håpar at eg misforstod, og at det framleis føregår ein kamp for å grunngi at det her er kommunar som det for å vareta busetjinga er heilt viktig får moglegheit til å komma inn under verkeområdet.

Lederen: Til det spørsmålet som Meltveit Kleppa tok opp om offentleggjøring av innlegget: Det står jo ikke noe i forretningsordenen annet enn at forhandlingene her skal være hemmelige ett år. Det må være opp til Regjeringen å bedømme om man kan frigjøre det som er sagt, eller ikke. Men altså forhandlingene her er hemmelige.

Det er ikke flere som har bedt om ordet, og da gir jeg ordet til statsråden.

Statsråd Erna Solberg: Jeg skal forsøke å svare. Men, med litt respekt: Jeg må innrømme at jeg ikke forstod alle spørsmålene helt.

Jeg begynner med Magnhild Meltveit Kleppa. Nei, det er altså sånn at vi slåss for å få til fleksibilitet. Det vil innebære at vi i hovedsak fortsatt kan ha det kartet som vi har i dag. Og når det står at vi kan utvide reduksjonen i befolkningsdekningen til 30 pst., som det var spørsmål om, er det sånn at i dag har vi 25 pst. reduksjon når vi bruker ”swapping”. Når vi går opp til 30 pst. reduksjon, har det litt å gjøre med befolkningsendringer. I realiteten er det det samme kartet vi snakker om, men vi forsøker å tilby en noe større begrensning. Det skyldes at det finnes bevegelse også internt i Norge.

Så til forslaget om en økning når det gjelder landsdekkende ordninger. Det er riktig at det innenfor det såkalte SMB-støtteområdet, som er et bagatellmessig støtteområde, er et forslag i EU-kommisjonens generelle ordninger som innebærer en økning i støtten fra 7,5 pst. til 10 pst. for mellomstore bedrifter og fra 15 pst. til 20 pst. for små bedrifter. Men det er litt uklart ennå – det er ikke klart hvor langt det går. Tallene foreløpig tyder på at det kan bli høyere generell adgang til å støtte små og mellomstore bedrifter, mens altså den regionalt baserte også går til en del store bedrifter.

Jeg har lyst til å minne om at ambisjonen her er å redusere statsstøtte. En redusert statsstøtte i EU vil altså gi konkurransefordeler for norsk næringsliv generelt sett, for det er ofte en grad av urettferdig konkurranse man møtes med, når noen regioner har fått stort rom til å få det. I utgangspunktet er det jo en styrking. Vi kommer relativt sett bra ut av denne endringen, også med det som foreligger.

Så til spørsmålet om mulighetene for å slåss for å gjeninnføre differensiert arbeidsgiveravgift i alle de deler av landet som hadde det tidligere. I utgangspunktet er det slik at den åpningen som nå foreligger, foreligger for befolkningsområder med mindre enn åtte personer pr. km². Det er en mer begrenset ordning enn det vi tidligere praktiserte, der begrensningen var på 12,5. I tillegg var det opprinnelig en paragraf om at det skulle gjelde arktiske områder, og at det skulle være vedvarende befolkningsnedgang. Vi så for oss et ganske rart kart, der vi svingte utenom alle steder som hadde befolkningsvekst. Vi synes jo på en måte at det blir mer sammenheng i et kart som har tatt bort områder der det for øyeblikket ikke ligger vedvarende befolkningsnedgang inne, at vi ikke svinger unna ethvert sted som klarer å skape seg vekst, og at dette er arktiske områder. Det er jo for øvrig ikke opp til oss å bestemme hvilket administrativt nivå man har. Man følger de administrative grensene som

landet for øvrig har. Det er ikke slik at vi bare kan tegne et kart som sier at vi har en fjellregion, og at denne fjellregionen ikke følger noen administrative grenser generelt sett. Det er de rapporteringsnivåene som vanligvis brukes, altså inndelingene på NUTS II og NUTS III, for å gjøre disse beregningene. Det er altså ikke lagt opp til at det skal gjøres på kommunenivå. Selvfølgelig oppleves det fra EU-kommisjonen og andre at det betyr at det ville blitt relativt lett å endre grenser. Jeg tror vår frihet til å komme med nye innspill om andre regioner er relativt begrenset i forhold til hva vi selv har valgt som administrative enheter. Vi kan selvfølgelig begynne å endre fylkesgrensene i Norge for å tilpasse dette. Det er jo en pågående debatt om inndelingen av forvaltningsnivåene i Norge, men det er jo ikke slik at vi kan tegne administrative grenser og si at dette er de forskjellige grensene. Det følger prinsipper som ikke bare skal gjelde for Norge, men prinsipper som skal gjelde alle medlemslandene innenfor EØS-området.

Det vi har skrevet i svaret tilbake, er at vi ønsker en mulighet for å ha differensiert arbeidsgiveravgift utover de fire fylkene. Det jeg sa i svaret mitt, var altså minimum de fire nordligste fylkene. Men vi må være klar over at jo mer vi gaper over, jo mindre sannsynlig er det at vi får gjennomslag for det vi synes er viktigst. Det blir litt slik i disse sammenhengene, for nå har vi et samkjørt løp med Sverige og Finland når det gjelder hovedprinsipper. De har nå engang som medlemmer en noe større tyngde i disse debattene enn det vi opplever å ha.

Jeg kan altså i dag ikke si ja til om Nord-Trøndelag er innenfor eller utenfor. Dette er altså vårt største dilemmaområde, for vi opererer med en landsdelsinndeling hvor Statistisk sentralbyrå baserer seg på de fire nordligste fylkene. Det som har skjedd, er at man har rapportert trøndelagsfylkene sammen som én landsdel. Vi er litt usikre på hva som har skjedd. Vi vil forsøke å definere de fire nordligste fylkene som Nord-Norge, og jobbe for det. Vi ser at det her er et dilemma, for hvis Nord-Trøndelag skal dra med seg Trondheim, kommer man betydelig over åtte personer pr. km² i gjennomsnitt.

Så til status for arbeidsgiveravgiften. Det er jo slik at vi har notifisert forslaget. ESA skal ha forslaget ut på høring. Det er ESAs avgjørelse om det skal åpnes for undersøkelser. Det innebærer at man skal oversette avgjørelsen til de relevante EU-språkene og publisere den. Det har man ikke gjort ennå. ESAs frist for endelig avgjørelse er 18 måneder etter at den formelle undersøkelsen er åpnet, dvs. 6. april 2006. Det er yttergrensen for når de er nødt til å avklare dette. Vi vil selvfølgelig ha dialogen rettet mot det, men de starter ikke en dialog før de i det hele tatt har hørt synspunkter fra medlemslandene på vår notifiserte ordning. Den er ennå altså ikke engang oversatt for utsendelse. Da er ikke vi i en fase der det er naturlig å starte.

Jeg tror jeg har svart på det som det ble spurt om, med ett unntak. Det gjelder forskjellen på det som foreligger nå, og det

Handlingsromutvalget sa. Den viktigste konklusjonen fra Handlingsromutvalgets side var at vi hadde mulighet til å øke ordningene våre mer, at vi kunne bruke mer på minimumsstøtte enn det vi tidligere gjorde på landsbasis. Det vil fortsatt være slik at de pengene vi bruker, som fylkeskommunen nå avsetter fra sin regionale utviklingspott, veldig mange steder vil være mindre enn maksimalt. Det er jo bare én bedriftsetablering som har vært tilbudt maksimal finansiering, og det var i forsøk på å få ScanWafer til å etablere seg i Årdal. Da var man oppe i det som var maksimalt mulig for en veldig stor utbygging. Det er klart at det fortsatt vil være rom for å bruke et større pengebeløp enn det som denne regjeringen politisk har valgt å følge opp, det som regjeringen Stoltenberg politisk valgte å følge opp, og det som regjeringen Bondevik I politisk valgte å følge opp. Ingen av de regjeringene nådde handlingsrommet til enhver tid. Det har fortsatt vært slik at man har vurdert statens lønnsomhet og villighet til å ta risiko i hvert enkelt prosjekt og kanskje avgrenset det, uansett hvilken regjering som har hatt ansvaret. Det er på en måte en nasjonal diskusjon. Det som vil skje, er at handlingsrommet blir noe mindre ved at det geografiske området ser ut til å bli noe mindre etter det som er foreslått.

Det er mulig jeg har glippet på et svar eller på et spørsmål, men det var så mange at hvis det er noen som jeg ikke har svart på, får jeg heller ta det på nytt igjen.

Karin Andersen (SV): Det spørsmålet som jeg føler ikke er besvart i det hele tatt, er hvorvidt dette vi nå får vite, er hemmelig eller ikke. Det har det ikke blitt svart på.

Når statsråden sier at det antakeligvis blir vedtatt en høyere generell adgang til støtte til små og mellomstore bedrifter i EU, er det innenfor støtteregelveverket, eller er det innenfor det som er Deminimisstøtten? Det jeg spurte om, var: Hva skjer i forhold til Deminimisstøtten? Det har i hvert fall versert dokumenter fra EU-kommisjonen. De som har jobbet med konkurranse der, har antydnet ganske kraftig at man skulle se litt romsligere på det – for å si det sånn.

Så til dette med grenser for ulike ordninger, og at man nå bruker fylkene når det gjelder rapportering. Det er jo riktig. Men inntil i dag har grensene for de ulike ordninger gått tvers gjennom fylkene. Man har altså hatt lov til å tegne støttekart tvers gjennom fylkene. Betyr det statsråden nå sier, at man på en måte har satt foten fullstendig ned for det? Og i så fall: Hva slags jobb har Norge gjort før for å se på slike muligheter? Det er jo ikke utenkelig at man kan dele landet inn i ulike områder ut fra ulike hensiktsmessigheter. Det gjøres jo vitterlig fra statens og andres side i veldig mange saker. Det er ikke spesielt revolusjonerende å tenke slik. Det er jo ut fra hva som er hensiktsmessighet for å kunne komme i betraktning for de ordningene som er nå, for de deler av landet som faller

utenfor, som både opposisjonen her og Regjeringen sier at man egentlig hadde ønsket kunne være innenfor.

Karl Eirik Schjøtt-Pedersen (A): Hvis jeg ikke tar veldig feil, er tilnærmet alt vi har fått vite her, unntatt omtalen av SMB, beskrevet i brev av 8. mars – faktisk med enda større presisjon enn statsråden gjorde her – offentlige opplysninger.

Når det gjelder posisjonene, oppfatter jeg det slik at det er EU som i sitt ”non-paper” legger til grunn denne manglende fleksibiliteten, og at Regjeringen ønsker større fleksibilitet. Det oppfatter jeg at Regjeringen har full støtte for.

Fra Arbeiderpartiets side vil vi be Regjeringen gjøre alt den kan for å oppnå fleksibilitet for å innrette det distriktpolitiske virkeområdet slik at det også omfatter områder utenom de fylkene som har 12,5 innbygger pr. km² – der det er snakk om likeartede områder. Det mener vi er svært viktig. Vi mener også at det er svært viktig at Regjeringen gjør hva den kan for at Nord-Trøndelag vurderes tatt inn i forhold til NUTS II-området, som omfatter Nordland, Troms og Finnmark, i den utstrekning det kan innebære at Nord-Trøndelag i så fall uomtvistelig vil komme inn under gradert arbeidsgiveravgift. Vi vil be Regjeringen arbeide aktivt for at også andre områder kan omfattes av differensiert arbeidsgiveravgift, utenom de som på NUTS II-landsdelsnivå automatisk eventuelt faller inn. Da er også konklusjonen fra vår side at vi, som jeg sa i sted, er uenig i den ene formuleringen i brevet, der man legger til grunn en aksept for at den nye ordningen vil omfatte et mindre geografisk område enn tidligere. Det mener vi ikke er riktig å signalisere. Vi ønsker at Regjeringen skal arbeide for å få tilslutning til at virkeområdet blir like omfattende som tidligere.

Statsråd Erna Solberg: Vi har ingen som helst problemer med at de opplysningene som jeg har gitt her, offentliggjøres. Vi kan godt legge ut det jeg har sagt i min redegjørelse hvis det er forståelse for det i EØS-utvalget. Når vi har valgt å redegjøre for det, er det fordi vi ønsket å ha en dialog om det som er realiteten, bl.a. med EØS-utvalget. Men vi har delvis informert Stortinget gjennom meldingen. Vi hadde nok kommet tidligere hadde det passet inn i møteplanen.

La meg da si at det, slik det foreligger, ikke er foreslått noen endringer i bagatellmessig støtte, altså Deminimis. Det foregår en dialog. Dette er fortsatt under utredning. Men det er altså en terskelendring, hvor SMB-støtten innenfor de landsdekkende ordningene kan bli større, men ikke det som er beregnet som Deminimis. Det må i så fall være ordninger

som notifiseres for at man kan bruke dem på landsdekkende nivå – for at det skal være riktig for vårt vedkommende.

Hele saken dreier seg om at man har tatt vekk det swapping-elementet som har ligget inne i dagens regelverk, hvor vi har byttet områder internt i vårt land og ikke fulgt fylkesgrensene. Det er den fleksibiliteten vi må ha tilbake for å kunne gi støtte til de områdene som jeg nevnte i min innledning. Det betyr at vi f.eks. bytter vekk grenlandsområdet til fordel for Indre Hardanger, nedre Sør-Trøndelag, Hamar eller andre områder, der vi ikke opplever at det er regionalpolitiske utfordringer, og som vi nok ikke nasjonalt hadde valgt å gi den typen støtte til heller. Det har vi gjort fordi det er andre områder som trenger det mer. Det har jo alle tidligere regjeringer som både har jobbet med kartene om differensiert arbeidsgiveravgift og investeringsstøtte, gjort, senest da man endret kartet for differensiert arbeidsgiveravgift i 1999. Man kuttet da ut 14 kommuner for å kunne øke støtteintensiteten i Oppland, og annet. Dette ble gjort av den daværende Bondevik I-regjeringen – til protest fra noen av oss, må jeg innrømme, men det har jo noe med hvor kommunene som ble tatt ut, lå.

Det prinsippet er ganske viktig på grunn av det enkle faktum at vi skal ha et legitimt støttekart, et støttekart som folk i Norge kan skjønne hvorfor vi har. For jeg tror de færreste vil skjønne at områder med vedvarende fraflytting, områder med problemer, som det f.eks. Røros eller områdene rundt har, ikke skal få støtte, mens vi kan gi det til Hamar. Det er ikke så langt å kjøre dit, og det innebærer heller ikke så store kostnader. Det har noe med legitimiteten til ordningen å gjøre. Derfor er vi ganske opptatt av at vi må få dette tilbake, hvis ikke blir det rett og slett et meget upraktisk system, og med store konsekvenser.

Vi må bygge på de rapporteringssystemer som eksisterer, og de administrative inndelinger som eksisterer. For det er på en måte EU-systemet: De er de administrative grensene som gjelder. Jeg skal ikke si at dette ikke har føringer for regionaldebatten. Det er klart at hvis vi kaller Nord-Trøndelag Nord-Norge i denne sammenhengen, vil det bli litt forstyrrende hvis disse områdene blir en del av en stor trøndelagsregion i fremtiden. Det får man ta med seg i en slik diskusjon. For da har vi endret på våre administrative grenser på en måte som i ettertid kan medføre at det kan bli vanskeligere.

Når det gjelder det at vi har et mindre geografisk område knyttet til arbeidsgiveravgiften – noe jeg forstår Karl Eirik Schjøtt-Pedersen er opptatt av – har vi nok tatt konsekvensene av at vi forsøker å få en best mulig ordning innenfor det som er innrømmelsen fra EU, nemlig åtte personer pr. km². Det er begrensningen. Det vil gjøre at noen av de som før hadde differensiert arbeidsgiveravgift, ikke vil få det.

Hvis vi skal begynne å slåss på det punktet nå, er jeg redd for at vi både mister Nord-Trøndelag og muligheten til andre områder som vi

skulle klare å definere inn. For da vil vi oppfattes som om vi har en større agenda om endringer, i en situasjon hvor alle altså får mindre statsstøtte fremover. Og for å si det slik: Jeg opplever det EU-kommisjonen har gjort på dette området, som en viktig seier for vår tanke om differensiert arbeidsgiveravgift. Jeg vil veldig nødig bidra til at vi taper den seieren fordi vi er mest opptatt av å opprettholde alt slik som det har vært tidligere – da med den følge at de som har størst utviklingsproblemer, faktisk får mindre. Det er den innrømmelsen som ligger i et mindre geografisk område. Vi har ikke utfordret åtte personer pr. km² i diskusjonen om driftsstøtte. Vi har vært mer opptatt av på hvilket nivå det skal regnes slik at vi kan få alle innenfor. Og der kommer diskusjonen om de såkalte NUTS II eller NUTS III inn, altså om det er fylker, eller om det er landsdeler. Hvis det blir fylker, er det faktisk mulig å få inkludert noen flere områder.

Vi prosederer jo nå på spørsmål som er under endring, og jeg vil bare oppfordre alle som er i kontakt med europeiske politikere – de kommer jo hit innimellom – om å benytte anledningen til å påpeke at dette blir helt urimelig. Det har i alle fall Regjeringen tenkt å gjøre.

Når det gjelder den andre delen av virkemiddelområdet, reduksjonen, som altså dreier seg om 12,5 personer pr. km² – hvis noen nå har falt av, skjønner jeg det – investeringsstøtteområdet, så er det slik at vi i dag har et virkeområde som utgjør 25 pst. av befolkningen. Når vi sier at vi skal redusere virkeområdet fra dagens teoretiske 30 pst., har vi ikke gitt en tøddel. Det har jeg nå blitt korrigert på fra bakerste benk. Men det høres ut som om vi har gitt noe, og det er jo en viktig del av slike runder.

Lederen: Flere har ikke bedt om ordet til dette. Da kan vi permittere kommunalkomiteen.

Vi går da over til utenriksministerens innlegg.

Redegjørelse ved utenriksministeren

Utenriksminister Jan Petersen: Først noen ord om finnmarkstillegget i barnetrygden.

Jeg orienterte EØS-utvalget om denne saken i mars i fjor. Da hadde norske myndigheter mottatt åpningsbrev, som er første trinn i den formelle prosessen mot traktatsbruddprosedyre, fra EFTAs overvåkingsorgan ESA.

Saken om finnmarkstillegget har sin bakgrunn i at en kvinne som arbeider i Finnmark, men er bosatt i Finland, har klaget til ESA fordi hun ikke får utbetalt finnmarkstillegget i barnetrygden for sine barn, som også er bosatt i Finland.

EØS-regelverket innebærer at arbeidstakere som hovedregel vil være trygdet i Norge når de arbeider her. Dette innebærer også at de får rett til norske trygdeytelser, selv om de er bosatt i et annet EØS-land. Dette gjelder også såkalte familieytelser, slik at Norge må betale både barnetrygd og kontantstøtte selv om barna bor i utlandet.

Det såkalte finnmarkstillegget er en særskilt utbetaling til barnefamilier knyttet til krav om bosted i Finnmark eller Nord-Troms. Det har en klar distriktspolitisk målsetting, som er å sikre bærekraftig bosetting i denne delen av Norge. I korrespondansen med ESA har vi ment at finnmarkstillegget ikke er en familieytelse som må utbetales til utlandet etter samme regler som barnetrygd. Det har vi også fremholdt overfor ESA.

Uten å gå inn i detaljene vil jeg nevne at den såkalte trygdeforordningen i EØS-avtalen helt bevisst er utformet med sikte på likebehandling og å unngå krav om bosted til dem som mottar ytelsen, men kun krav til arbeidssted. ESA godtar at finnmarkstillegget har en distriktspolitisk begrunnelse, men peker på at distriktspolitiske virkemidler må utformes i samsvar med EØS-avtalens krav. ESA hevder også at finnmarkstillegget som virkemiddel ikke svekkes dersom bostedskravet bortfaller.

Vi har nå vært gjennom flere runder med ESA uten at man har blitt enige. I denne forbindelsen har Regjeringen vurdert alternative virkemidler, bl.a. skattelettelser og kommunale tilskudd, men kommet til at slike ordninger er lite treffsikre i forhold til dagens ordning. Fra norsk side har man ikke imøtekommet ESAs pålegg om å endre lovgivningen, og ESA har derfor tatt saken til EFTA-domstolen som en traktatbruddsak mot Norge. Regjeringen skal nå vurdere svar på stevningen.

Så litt om laksesaken. Nærings- og handelsministeren redegjorde for denne i forrige møte 8. mars.

Kommisjonens innføring den 6. februar av beskyttelsestiltak mot import av oppdrettslaks har møtt sterk motstand, både fra en rekke medlemsland og fra Norge og Chile. Norge og Chile holdt felles konsultasjoner med EU under WTOs tvisteløsningsavtale 30. mars. Den sterke motstanden mot beskyttelsestiltakene har nå medført at Kommisjonen sist fredag, altså 22. april, besluttet å oppheve disse og i stedet innføre midlertidige antidumpingtiltak mot norsk laks.

De midlertidige antidumpingtiltakene blir gjeldende fra i morgen, altså 27. april, og innebærer at det innføres ulike antidumpingavgifter for de bedrifter som Kommisjonen har undersøkt. Avgiftens størrelse avhenger av hvilken dumpingmargin Kommisjonen har beregnet for disse bedriftene, og varierer mellom 6,8 og 24,5 pst. De fleste øvrige bedrifter vil få en veid gjennomsnittsavgift på 16 pst., men et fåtall bedrifter som valgte ikke å gi tallmateriale til Kommisjonen i en tidlig fase, får den høyeste avgiften på 24,5 pst. De midlertidige tiltakene vil gjelde i seks måneder, mens EU vurderer om det skal innføres varige eller endelige, såkalt definitive, tiltak. Slike antidumpingtiltak vil i første omgang normalt vare i fem år, men kan også forlenges utover dette.

Innføring av antidumpingavgift setter norsk laksenæring i en meget vanskelig situasjon, bl.a. fordi dette kun rammer norsk laks og ikke laks fra konkurrentland.

Etter mitt syn er det ikke grunnlag for EU til å innføre antidumpingtiltak mot import av norsk laks. Den norske oppdrettsnæringen er effektiv og konkurransedyktig uten noen form for statsstøtte, og den selger ikke laks på EU-markedet i strid med WTO-regelverket. Jeg er derfor rede til å ta EUs antidumpingtiltak til WTO, slik vi gjorde med beskyttelsestiltakene.

Myndighetene og laksenæringen har en tett og åpen dialog for å sikre en så god løsning som mulig. Som jeg tidligere har orientert om, har norske myndigheter vært i dialog med Kommisjonen gjentatte ganger, og vi har foreslått ulike elementer for å unngå restriksjoner i handelen med laks. Våre forslag har blitt avfeid av Kommisjonen. Fra norsk side er vi selvsagt fortsatt villig til å diskutere løsninger med EU som er i samsvar med WTO-regelverket.

Vi har nå opprettet meget tett kontakt med næringen, og sammen drøfter vi eventuelle nye skritt og den videre håndteringen av saken.

Oddvard Nilsen (H): Bare ganske kort: Betyr det at Chile ikke er omfattet av disse antidumpingtiltakene? Går det an å si, ganske kort, hvilken argumentasjon EU anvender for anklagene om antidumping? Hva er det ved norsk lakseoppdrett som er problemet, sett fra deres ståsted? Jeg er jo helt enig i konklusjonen om at det ikke finnes noe slikt problem, men hva er det de anvender som argument – hvis det kan gjøres kort?

Finn Martin Vallersnes (H): Går det an å si noe om tidsskjema, timeplan, fremdrift i forhold til en sak i WTO?

Utenriksminister Jan Petersen: Først om det geografiske.

Det er riktig at dette bare dreier seg om Norge. Vi hadde felles sak med Chile i safeguardsaken, men i denne saken har vi ikke det. Det er der problemet ligger for vår næring nå. Det er en forskjell fra tidligere, og det stiller oss selvfølgelig i en enda vanskeligere situasjon. For Chile har da fått en fordel i forhold til våre næringer.

Så til hva kommisjonen har. De har jo da gått inn i det tallmaterialet de har fått. Og kjernen er at de hevder at vi selger under produksjonskostnadene, og at vi derved forårsaker skade på EUs næring. Det tallmaterialet som de opererer med, mener de begrunner den påstanden.

Vi har vanskelig for å forstå det. De aller fleste av de bedriftene som er undersøkt, går jo med overskudd. Og hvis en bedrift går med overskudd, er det vanskelig å skjønne at de skal selge under produksjonskostnadene. Det er i grunnen slik resonnementet er. Så vi er tilbake til det vi var innom i den utvidede, hvor flere her var til stede, nemlig at dette langt på vei er politikk. Etter at de ikke fikk gjennomslag for safeguarden i egne rekker, altså blant medlemslandene, er dette det de nå har kastet seg på.

Så er det spørsmål om hva vi gjør. Vallersnes' spørsmål er en del av den problemstillingen. Det drøfter vi nå nøye sammen med næringen. Vi har opprettet en usedvanlig tett kontakt, og det har vi også sett beskrevet i pressen, at næringen og myndighetene nå arbeider meget godt sammen. Men vi har ikke tatt stilling til hvordan og innenfor hvilken tidsramme vi skal arbeide fremover.

Det vi nå har, er midlertidige tiltak. Så er det spørsmål om hva som vil skje når disse seks månedene begynner å nærme seg slutten, om vi da vil få endelige tiltak. Spørsmålet om i hvilken grad vi vil gå til WTO på dette stadiet, er noe av det vi må avveie sammen med næringen, og derav formuleringen, at vi er rede til å ta EUs antidumpingtiltak til WTO. Vi må altså bestemme timingen og når vi vil legge vår argumentasjon og vårt tallgrunnlag på bordet.

Det som jo bekymrer næringen stort, er selvfølgelig de varige tiltakene, men vi får se hvordan dette nå utvikler seg i løpet av den nærmeste tiden. Det er imidlertid viktig for oss å operere tett sammen med næringen her. Det er de som skal betale regningen, og jeg tror de er fornøyd med at vi nettopp har den holdningen.

Dette har jeg nevnt tidligere i den utvidede, og jeg har inntrykk av at det er stor enighet om det. Det er et standpunkt vi forvalter med det største alvor.

Gunhild Øyangen (A): Jeg er jo kjent med at næringen på et tidligere tidspunkt var sterkt imot at en skulle gå til WTO, men jeg forstår det da slik at næringen nå har forandret oppfatning. Er det næringen eller Regjeringen som tar avgjørelsen om et slikt skritt?

Utenriksminister Jan Petersen: Det er myndighetene som tar dette standpunktet, men vi vil gjøre det i nært samarbeid med næringen. Vi har vært enige om at vi skulle gjøre det i safeguardsaken.

Hva vi gjør i forbindelse med de midlertidige eller endelige antidumpingtiltakene, må vi samrå oss med næringen om. Derfor sier jeg at vi reserverer oss i forhold til den muligheten som her er. Men vi har ikke tatt noen skritt i disse sakene som ikke næringen har vært komfortabel med. Det har nok, hvis en ser av pressen, vært litt forskjellige oppfatninger blant utøverne i næringen, men vi oppfatter nå at vi har en samlet næring å forholde oss til. Det var ikke minst beskjedent fra landsmøtet deres den siste uken, at de nå står samlet. Så jeg tror jeg kan si at vi nå jobber godt sammen.

Lederen: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 1.

S a k n r . 2

Aktuelle rettsaker for møtet i EØS-komiteen 29. april 2005.

Lederen: Ingen har bedt om ordet.

S a k n r . 3

Eventuelt.

Lederen: Ingen har bedt om ordet.

Møtet hevet kl. 16.15.